

Ματωμένη ταυτότητα

ΑΝΔΡΕΑΣ ΡΗΓΑΣ

Μιατωμένη ταυτότητα

ΩΚΕΑΝΙΔΑ
ΑΘΗΝΑ * 2017

*Για τη Μελίνα και τον Φάνη που είναι μακριά
Για τη Μαρία που στέκει πλάι μου*

1η έκδοση: Μάιος 2017

Επιμέλεια-διόρθωση: Αρετή Μπουκάλα

© 2017, Ανδρέας Ρήγας

© 2017, για την ελληνική γλώσσα

Εκδόσεις «Ωκεανίδα»

Δερβενίων 38, 106 81 Αθήνα, τηλ. 210.38.06.137

www.oceanida.gr

email: info@oceanida.gr

Ηλεκτρονική στοιχειοθεσία-Σελιδοποίηση: Εκδόσεις «Ωκεανίδα»

ISBN 978-960-410-808-4

*Τα πάντα είναι γρίφος, και το κλειδί για το γρίφο...
είναι κι αυτό γρίφος.*

Ralph Waldo Emerson

ΚΑΠΟΥ ΤΟ ΕΙΧΕ ΔΙΑΒΑΣΕΙ. Ακριβώς, λέει, τη στιγμή που φτάνεις μια ανάσα πριν από το τέλος, όλη η προηγούμενη ζωή σου περνάει μπρος από τα μάτια σου σαν ταινία. Φυσικά τότε είχε αρνηθεί να πάρει στα σοβαρά μια τόσο απίθανη θεωρία. Μια πριβέ κινηματογραφική προβολή την έσχατη ώρα! Του ακουγόταν τουλάχιστον γελοίο... Άσε που για να χωρέσει ολόκληρη ζωή μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, η ταινία θα 'πρεπε να κυλάει με ασύλληπτη ταχύτητα, τόσο που ο μέλλον μακαρίτης λογικά δε θα προλάβαινε να δει τίποτα!

Το μόνο που πρόλαβε τώρα να σκεφτεί ήταν ότι εκείνη η εξωφρενική θεωρία αποδεικνυόταν πέρα για πέρα αληθινή! Όλα είχαν ξεκινήσει τη στιγμή που το κορμί του, υπακούοντας στο νόμο της βαρύτητας, βούτηξε προς το καλντερίμι που τον περίμενε δώδεκα μέτρα πιο χαμηλά. Τότε ακριβώς η ζωή του άρχισε να ξετυλίγεται μπροστά του, λυτρώνοντάς τον από την αγωνία που θα είχε νιώσει αν η σκέψη του ακολουθούσε το κορμί του στη μοιραία πτώση.

Μαζί με όσα αναγνώριζε, μέρη, ανθρώπους και γεγονότα, έρχονταν και θραύσματα εικόνων, κομματάκια από ένα παζλ που η μνήμη του δεν προλάβαινε να ανασυνθέσει, γιατί εξαφανίζονταν ακριβώς όπως είχαν εμφανιστεί. Όμως κι εκείνα

τα σκόρπια καρέ του ήταν οικεία, ένιωθε σίγουρος ότι ήταν κομματάκια από το παζλ της δικής του ζωής.

Αν του είχε χαριστεί ακόμα λίγο, μια τελευταία ανάσα, ίσως να είχε προλάβει να κάνει τη σκέψη ότι ο χρόνος είναι στ' αλήθεια σχετικός! Μόνο έτσι θα μπορούσε να εξηγηθεί πως ήταν δυνατόν μια ζωή να χωρέσει μέσα σε ενάμισι δευτερόλεπτο, όσο δηλαδή είχε διαρκέσει η πτώση του! Όμως ο δικός του χρόνος είχε τελειώσει οριστικά και αμετάκλητα! Το μυαλό του άδειασε απότομα από σκέψεις και το κορμί του, που απόμεινε να κείτεται τσακισμένο στις γρανιτένιες πλάκες μπροστά από την τεράστια ξύλινη πόρτα, έμοιαζε τώρα από ψηλά σαν ένα μεγάλο κακοφτιαγμένο ερωτηματικό!

2

Απρίλιος 1980, μερικούς μήνες νωρίτερα

ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ!
 Ανάσανε βαθιά και ύστερα ξεφύσησε με ανακούφιση. Είχε αρχίσει να απελπίζεται ότι δε θα 'ρχόταν ποτέ η στιγμή! Τρεις ώρες είχαν περάσει από τότε που είχε στηθεί εκεί, στη μικρή πλατεία απέναντι από το αριστοκρατικό σπίτι με τον τεράστιο κήπο. Η «πλατεία» στην πραγματικότητα δεν ήταν παρά ένα μικρό κυκλικό ξέφωτο με τέσσερα ξύλινα παγκάκια περιτριγυρισμένα από λίγες μουριές και φουντωτούς θάμνους πικροδάφνης. Όλες εκείνες τις ώρες είχε μείνει καρφωμένος στο παγκάκι, πίσω από μια πυκνή συστάδα με πικροδάφνες, με μια αθλητική εφημερίδα ανοιγμένη μπροστά του. Ήταν ιδανικό σημείο για παρακολούθηση χωρίς να προκαλεί υποψίες, επειδή δεν ήταν δυνατό να τον δουν από το σπίτι έτσι όπως ήταν κρυμμένος. Αν πάλι τύχαινε να τον προσέξει κανείς απ' όσους έμεναν στις γειτονικές βίλες κι είχε την περιέργεια να αναρωτηθεί τι γύρευε εκεί ο νεαρός άντρας με την εφημερίδα, το συμπέρασμα έβγαινε εύκολα. Ήταν κάποιος που περίμενε το ραντεβουδάκι του, άτυχος

προφανώς, γιατί έμοιαζε να τον έχουν στήσει για τα καλά! Ήταν γνωστό ότι τα δρομάκια πίσω από το σταθμό του Ηλεκτρικού της Κηφισιάς ήταν ιδανικό μέρος για κοινωνικές συναναστροφές από εκείνες που απαιτούν διακριτικότητα...

Είχε αρχίσει να πέφτει το σκοτάδι όταν είδε το μεσόκοπο ζευγάρι, το γιατρό και την κυρία του, να κατεβαίνουν τα μαρμάρινα σκαλοπάτια της κεντρικής εισόδου και να μπαίνουν στην γκρι Μερσεντές που άστραφτε φρεσκοπλυμένη στη βάση της σκάλας. Λίγη ώρα νωρίτερα είχε δει την υπηρέτρια –μια πεταχτούλα μικρή που ευχαρίστως θα την πλεύριζε κάτω από διαφορετικές συνθήκες– να κουβαλάει αγκομαχώντας δυο μεγάλες βαλίτσες για να τις φορτώσει στο πορτμπαγκάζ του αυτοκινήτου.

Το βαρύ όχημα κύλησε αργά και τα λάστιχά του έτριξαν στα χαλίκια του μονοπατιού μπροστά από το σπίτι. Έστριψε αριστερά και χάθηκε για μια στιγμή πίσω από τους ψηλούς θάμνους που σχημάτιζαν έναν αδιαπέραστο πράσινο τοίχο. Έπειτα ξεπρόβαλε από την ορθάνοιχτη καγκελόπορτα κι απομακρύνθηκε στο βάθος του έρημου δρόμου. Ήταν απόβραδο Παρασκευής και όπως μαρτυρούσαν οι βαλίτσες, οι ιδιοκτήτες της βίλας έφευγαν για ταξίδι. Το πιο πιθανό ήταν πως δε θα γύριζαν πριν από το βράδυ της Κυριακής.

*Αλλά το αποψινό βράδυ τούς έφτανε και τους περίσσειε...
Δε χώραγε αμφιβολία, η ευκαιρία τους είχε έρθει!*

Λίγη ώρα αργότερα φάνηκε πάλι η μικρή μαζί με το γέρο που είχε δει τις προηγούμενες μέρες να δουλεύει στον κήπο. Ο γέρος έκλεισε και κλείδωσε τη μεγάλη καγκελόπορτα. Μετά, μαζί με την κοπέλα πήραν την αντίθετη κατεύθυνση από κει που παραμόνευε κι άρχισαν να απομακρύνονται. Σηκώθηκε και τους ακολούθησε φροντίζοντας να κρατάει απόσταση ασφαλείας. Περπάτησαν μέχρι το σταθμό του Ηλεκτρικού και μπήκαν στο πρώτο τρένο που έφευγε για

την Αθήνα. Μόλις το τρένο ξεκίνησε, πήγε στο περίπτερο μπροστά στο σταθμό και πήρε τηλέφωνο το «γιατρό».

«Ξεκινάμε!» ήταν η μοναδική λέξη που είπε όταν ο άλλος σήκωσε το ακουστικό.

«Οκέι! Σε μια ώρα στο σταθμό!» του απάντησε η φωνή του Κόνιαρη από την άλλη άκρη της γραμμής. Έκλεισε το τηλέφωνο, πέταξε ένα δίφραγκο στο τασάκι του περιπτερά και απομακρύνθηκε σφυρίζοντας.

3

ΟΙ ΠΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΤΡΕΝΟΥ άνοιξαν με πάταγο. Είχαν σταματήσει στο σταθμό «Άγιος Νικόλαος». Κάτω χαμηλά, στο δρόμο έξω από το σταθμό, είχαν ανάψει τα φώτα στους πάγκους με τα λουλούδια. Απέναντι, οι μπαλκονόπορτες των πολυκατοικιών που έβλεπαν προς τις γραμμές του τρένου έμοιαζαν με φωτισμένες βιτρίνες. Όσοι ζούσαν πίσω από εκείνες τις βιτρίνες, κάθε τόσο μοιράζονταν, θέλοντας και μη, την ιδιωτική τους ζωή με τους επιβάτες των τρένων που περνούσαν από μπρος τους!

«Τι συμβαίνει, πουλάκι μου; Γιατί συννέφιασες;»

Η κοπέλα στράβωσε τα χείλια της σ' ένα μορφασμό απελπισίας κουνώντας με νόημα το κεφάλι.

«Αχ, κυρ Τάκη! Καλά το λένε... Όποιος δεν έχει μυαλό έχει πόδια!»

Ο ηλικιωμένος άντρας δεν κατάλαβε. Κοίταξε γύρω του τους λιγοστούς επιβάτες, ψάχνοντας να βρει εκεί κάποια εξήγηση για τα λόγια της. Δε βρήκε τίποτα και ξαναγύρισε το βλέμμα του γεμάτο απορία στην κοπέλα.

«Για μένα το λέω, κυρ Τάκη! Για το μυαλό μου!» έκανε εκείνη σκασμένη.

Ο γέρος σήκωσε τις πλάτες του δείχνοντας πως ούτε τώρα είχε καταλάβει.

«Τι έχει το μυαλό σου, πουλάκι μου;»

Αν της το κοπανούσε άλλος συνέχισα αυτό το «πουλάκι μου», μά το Θεό, θα τον είχε περιλάβει! Όμως ο κυρ Τάκης το έλεγε με την ψυχή του! Η κοπέλα το καταλάβαινε ότι την έβλεπε έτσι, σαν ένα μικρό τρυφερό πλάσμα που χρειαζόταν την προστασία του! Κι έτσι της φερόταν πάντοτε, από την πρώτη στιγμή που εκείνη είχε πιάσει δουλειά στο σπίτι του γιατρού. Σαν πατέρας ή, πιο σωστά, σαν προστατευτικός παππούς!

Οι πόρτες έκλεισαν με θόρυβο και το τρένο άρχισε να κυλάει πάλι στις ράγες.

«Κυρ Τάκη μου, τσάμπα χάρηκα για το αποψινό ρεπό! Άδικο και τα σχέδια για έξοδο και όλα! Πρέπει να γυρίσω πίσω!»

«Πού πίσω; Στο σπίτι;»

«Στο σπίτι! Ή να γυρίσω ή απ' την αγωνία μου να μην κλείσω μάτι απόψε! Κόβω το κεφάλι μου ότι ξέχασα να ασφαλίσω την επάνω μπαλκονόπορτα, της κρεβατοκάμαρας!»

«Μπα, ιδέα σου θα 'ναι! Ξέρεις πόσες φορές το παθαίνω εγώ; Κάνω μια δουλειά, την τελειώνω και μια στιγμή μετά έτοιμος είμαι να την πιάσω απ' την αρχή. Έχω ξεχάσει ότι την έκανα!»

Τον κοίταξε συλλογισμένη. Προσπαθούσε να ξαναφέρει στο μυαλό της τις τελευταίες κινήσεις που είχε κάνει πριν φύγουν από το σπίτι.

Ο γέρος το κατάλαβε. «Σκέψου! Με την ησυχία σου. Κι αν είναι... Μη σκας! Δεν είναι και για θάνατο ντε!» έκανε καθησυχαστικά.

Πέρασαν λίγα λεπτά σιωπηλοί. Ήταν το τελευταίο δωμάτιο που είχε τακτοποιήσει μετά την αναχώρηση των αφεντικών της, του κυρίου καθηγητή και της γυναίκας του.

Παίδευε το μυαλό της, αλλά δεν μπορούσε να θυμηθεί αν είχε κάνει την κίνηση να κατεβάσει στη θήκη του το μεταλλικό μάνταλο από τα παντζούρια της μπαλκονόπορτας. Γιατί τα από μέσα, τα γυάλινα, η κυρία τα ήθελε πάντοτε ανοιχτά, «να αερίζεται το δωμάτιο».

Σκατά! Τίποτα!

Δεν μπορούσε να θυμηθεί! Και τώρα έπρεπε να γυρίσει πίσω στην Κηφισιά! Το πίσω-μπρος με το τρένο και ο ποδαρόδρομος πηγαινέλα στη βίλα σήμαιναν ότι τελικά θα έφτανε στο Μοσχάτο, στο σπίτι της, τουλάχιστον με μιάμιση ώρα καθυστέρηση!

Πάει χαμένο το βράδυ!

Της ερχόταν να βάλει τα κλάματα...

Την κατάλαβε.

«Μη σκας, πουλάκι μου! Εγώ θα πάω! Σάμπως έχω να κάνω τίποτα καλύτερο;»

Της ήρθε να τον φιλήσει! Αν δεν τους έβλεπε ο κόσμος θα το είχε κάνει!

«Όχι, αποκλείεται!» διαμαρτυρήθηκε, παρακαλώντας μέσα της να μην αλλάξει γνώμη εκείνος.

«Αυτό που αποκλείεται στα σίγουρα είναι να σ' αφήσω να χαλάσεις το βράδυ σου», την έκοψε χαμογελώντας ήσυχα.

Είχαν φτάσει πια στην Ομόνοια.

«Μιας και φτάσαμε εδώ, να πάω μέχρι τα Πετράλωνα να ειδοποιήσω μια στιγμή την κυρά μου, μη βάλει κακό στο νου της, και μετά φεύγω κατευθείαν για πάνω. Σε μια ώρα το πολύ θα έχει τακτοποιηθεί το θέμα!» αποφάσισε φωναχτά ο γέρος.

«Σ' ευχαριστώ!» του είπε χαμογελώντας και βάζοντας την παλάμη της πάνω στο χέρι του που κρατούσε τη μεταλλική μπάρα, το έσφιξε με νόημα.

4

ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΕΙΧΕ ΠΕΣΕΙ ΠΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΚΑΛΑ από ώρα όταν μπήκαν στο σπίτι. Είχαν διαλέξει τη μικρή πόρτα που από το δεξί πλάι του ισογείου έβγαζε στον κήπο, σ' ένα σημείο που ήταν αθέατο απ' το δρόμο. Στη δουλειά τους οι κλειδαριές ήταν πάντοτε δική του υπόθεση και τούτη δω είχε αποδειχτεί παιχνιδάκι! Το σπίτι δεν είχε συναγερμό, αλλά κι αν κατά τύχη είχαν πέσει πάνω σε κανένα τέτοιο μαραφέτι, πάλι θα τα κατάφερνε. Για κάτι τέτοιες περιπτώσεις ευγνωμονούσε τον πατέρα του! Όταν στα δεκαπέντε του είχε δηλώσει στους δικούς του ότι τέρμα, σταματάει το σχολείο, ο πατέρας του το δέχτηκε χωρίς άλλη κουβέντα, βάζοντας μόνο έναν όρο.

«Θα πας τεχνική σχολή. Και θα κόψεις το λαιμό σου να την τελειώσεις! Να σε ταΐζω και να κάθεται, ξέχνα το!»

Σχεδόν με το ζόρι ο Νάσος είχε γραφτεί τότε στην τεχνική σχολή για ηλεκτρολόγους και ηλεκτρονικούς. Τελικά του άρεσε! Μαζί με τη σχολή, τα απογεύματα για το χαρτζιλίκι του, είχε πιάσει δουλειά στο εργαστήριο ενός μακρινού ξάδερφου της μάνας του, επισκευές ηλεκτρονικών. Εκεί μέσα είχε ανακαλύψει επιτέλους τη φυσική του κλίση! Άρχισε να σκαλίζει όποια χαλασμένη συσκευή έπεφτε στα χέρια του. Ο θεός του τον ενθάρρυνε σ' αυτό, διακρίνοντας γρήγορα

το ταλέντο του. Διέλυε, μαστόρευε, προσπαθούσε να φτιάξει και, το κυριότερο, μάθαινε. Όμως, όσο καλύτερος γινόταν τόσο πιο έντονα του καρφωνόταν στο μυαλό η ιδέα ότι δεν είχε καμία όρεξη να σκλαβώσει όλη του τη ζωή μέσα σ' ένα τέτοιο μαγαζάκι, επισκευάζοντας τηλεοράσεις και κασετόφωνα. Εκείνος ονειρευόταν αλλιώτικη ζωή! Με περιπέτεια, με ρίσκο! Και με λεφτά! Πολλά λεφτά! Τόσο πολλά που θα τον ξεκόλλαγαν μια και καλή από τη μιζέρια που μέσα της θα ήταν η μοίρα του να ζήσει αν ακολουθούσε τα χνάρια και τα καζάντια του πατέρα του, δηλαδή ένα μίζερο μεροδούλι-μεροφάι. Κι όσο περνούσε ο καιρός, ένιωθε να μεγαλώνει μέσα του η δίψα να την κυνηγήσει αυτή την αλλιώτικη ζωή! Δίψαγε και ονειρευόταν να την αρπάξει, να τη ρουφήξει χωρίς ανάσα μέχρι να χορτάσει!

Ξεμπερδεύοντας με τη σχολή, έφυγε για το στρατό. Δυο χρόνια με τις τσέπες άδειες, ζορίστηκε άσχημα! Ούτε για τσιγάρα καλά καλά δεν είχε. Όταν τελείωσε και γύρισε σπίτι, είχε πάρει πια οριστικά τις αποφάσεις του. Το 'βαλε σκοπό και προτεραιότητα να δικτυωθεί με τους κατάλληλους ανθρώπους, δηλαδή μ' εκείνους που θα του άνοιγαν το δρόμο για να κάνει πραγματικότητα τα σχέδιά του, κάτι που δε στάθηκε δύσκολο! Αδιαφορώντας για τις φωνές του πατέρα του και την γκρίνια της μάνας του, άρχισε να περνάει τις περισσότερες ώρες της μέρας στα μπιλιάρδα της πλατείας, έχοντας τα μάτια και τ' αυτιά του ανοιχτά. Έτσι είχε γνωριστεί με τον Κόνιαρη.

Δέκα χρόνια μεγαλύτερός του ο «γιατρός», είχε προλάβει να κολλήσει ήδη τρία χρόνια ένσημα στη φυλακή. «Για κλοπές και τα συναφή», εξηγούσε χαμογελώντας πλατιά, σαν να αναφερόταν σε τίτλους τιμής! Ο «γιατρός» του είχε βάλει την ιδέα να πιάσει εκείνη τη δουλειά, βοηθός στον κλειδαρά που είχε το μαγαζί του απέναντι από τα μπιλιάρδα.

«Το παν είναι η εξειδίκευση, αγόρι μου! Με λίγα λόγια,

μάθε τέχνη και άσ' τηνε!» τον είχε συμβουλέψει, με ύφος που υποσχόταν πολλά, και τον είχε πείσει.

Σε λίγους μήνες, με όσα ήξερε από τη σχολή και την προϋπηρεσία του στο εργαστήριο του ξάδερφου, και με όσα καινούργια είχε μάθει κοντά στον κλειδαρά που καμάρωνε για την έφεση και την επιδεξιότητα του νεαρού βοηθού του, ένιωθε έτοιμος για το επόμενο βήμα! Τότε υπέβαλε επίσημα την παραίτησή του στον κλειδαρά και ξεκίνησε τη νέα του καριέρα με συνέταιρο το «γιατρό».

Μόνο γιατρός δεν ήταν ο Κόνιαρης! Ο Νάσος του το είχε κολλήσει το παρατσούκλι, από τότε που ο άλλος άρχισε να κουβαλάει τα σύνεργα της δουλειάς μέσα σε μια παλιά δερμάτινη ιατρική τσάντα που είχε πετύχει σχεδόν τζάμπα στο Μοναστηράκι. Την είχε δώσει για βάψιμο και γυάλισμα, την είχε κάνει σαν καινούργια. Από τότε ερχόταν πάντοτε στη δουλειά κρατώντας την τσάντα και φορώντας κοστούμι και γραβάτα. Ο ίδιος πίστευε ακράδαντα ότι έτσι κινούσε λιγότερες υποψίες!

«Εντάξει, γιατρέ! Ό,τι πεις!» είχε ξεκαρδιστεί στα γέλια ο Νάσος την πρώτη φορά που τον είχε δει μασκαρεμένο έτσι, και από τότε του Κόνιαρη του είχε μείνει το παρατσούκλι: ο «γιατρός»!

Από την αρχή το είχαν συμφωνήσει ότι στόχος τους θα ήταν οι καλές μπάζες κι όχι τίποτα «μικροδουλειές». Μετά από λίγο καιρό ο Νάσος είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι και σ' αυτή τη δουλειά είναι τελικά δύσκολη υπόθεση να βάλεις χέρι στο χοντρό χρήμα! Τα χρηματοκιβώτια με τους πολύπλοκους μηχανισμούς που φύλαγαν τα λεφτά τους οι πλούσιοι ξεπερνούσαν τις δικές τους δυνατότητες και αποδεικνύονταν μεγάλο ρίσκο! Το ζητούμενο ήταν να μπαίνουν, να κάνουν τη δουλειά τους και να φεύγουν μέσα σε λίγα λεπτά, χωρίς φασαρία και χασομέρι, και χωρίς να χρειάζεται

να κουβαλάνε μαζί τους λοστούς, βαριοπούλες, πριόνια και οξυγόνα, δηλαδή όλα εκείνα τα βαριά και ανοικονόμητα εργαλεία που είναι απαραίτητα για να ανοίξεις χρηματοκιβώτιο αν κατά τύχη δεν έχεις συνδυασμούς και κλειδιά!

Ευτυχώς, μια γνωριμία του «γιατρού», ο Κυριακού, αντικέρ στη «βιτρίνα» του αλλά στην πραγματικότητα κλεπταποδόχος περιωπής, τους είχε δείξει το δρόμο. Τα έργα τέχνης! Δουλειά καθαρή και σίγουρη. Δεν είχαν παρά να μπουν στο σπίτι που είχαν βάλει στόχο και να τα κατεβάσουν από τους τοίχους ή, το πολύ πολύ, να τα «ελευθερώσουν» μέσα από κάποια γυάλινη προθήκη που ο φιλότεχνος ιδιοκτήτης θα τα είχε κλείσει, περισσότερο για να τα επιδεικνύει παρά για να τα ασφαλίσει!

Ναι, αλλά πώς θα διάλεγαν το στόχο; Εδώ ο Νάσος είχε φέρει τη λογική αντίρρησή του και ο «γιατρός» είχε συμφωνήσει μαζί του. Δεν ήταν δυνατό να ανοίγουν σπίτια στην τύχη, ελπίζοντας ότι θα βρουν κρεμασμένα στους τοίχους κάδρα που να αξίζουν!

«Όχι βέβαια!» είχε παραδεχτεί γελώντας ο αντικέρ. Τις πληροφορίες θα τους τις έδινε εκείνος, αρκεί να συνεργάζονταν μαζί του για τη διακίνηση των κλοπιμαίων. Με λίγα αλλά ξεκάθαρα λόγια, τους είχε δώσει να καταλάβουν πώς θα παιζόταν το παιχνίδι.

«Δουλειά δική μου είναι να παρακολουθώ ό,τι κινείται στις δημοπρασίες έργων τέχνης», τους εξήγησε. «Και σας διαβεβαιώνω πως γίνεται χοντρό παιχνίδι εκεί έξω, όχι ψιλοπράματα! Μιλάμε για γερά ονόματα! Δόξα τω Θεώ, περυσεύουν τα ματσωμένα “ψώνια” που τρελαίνονται να έχουν κρεμασμένο στον τοίχο τους έναν πίνακα με ακριβή υπογραφή. Κι όσο πιο βαριά είναι η υπογραφή, τόσο περισσότερα και τα χιλιάρικά που ακουμπάνε για να την αγοράσουν. Μιλάμε για εκατομμύρια! Εγώ έχω τα μάτια και τ’ αυτιά μου ανοιχτά. Βλέπω και ακούω! Μπορώ να σου πω ότι ξέρω

καλύτερα απ’ τους περισσότερους τι κρέμεται στους τοίχους τους! Ιδίως αφού αρκετοί από δαύτους με συμβουλευόταν προτού αγοράσουν!»

Η ιδέα τούς άρεσε κι έτσι οι δυο συνεταίροι βρέθηκαν να κάνουν δουλειές με το «κύκλωμα», όπως το έλεγε ο Κυριακού. Το «κύκλωμα» περιλάμβανε αντικέρ, γκαλερίστες, έμπορους τέχνης, κλεπταποδόχους και συλλέκτες. Άνθρωποι με πλούσιο ποινικό μητρώο συνεργάζονταν όμορφα όμορφα με «έντιμους» επαγγελματίες και «καθωσπρέπει» συλλέκτες υπεράνω πάσης υποψίας. Αποτέλεσμα αυτής της συνεργασίας ήταν ότι κάποια πανάκριβα έργα τέχνης αποκτούσαν το νέο τους ιδιοκτήτη, αφήνοντας τον προηγούμενο να τα κλαίει απαρηγόρητος, όπως και τα λεφτά που είχε σκάσει για να τα αποκτήσει! Τα κλεμμένα άλλαζαν κάμποσα χέρια μέχρι να ξαναβγούν στην αγορά. Έτσι χανόταν ένα μεγάλο μέρος της αξίας τους αφού έπρεπε να βγάλουν κέρδος πολλοί! Αλλά και πάλι, στο τέλος έμεναν αρκετά για να μοιραστούν ο Νάσος με το συνεταιρό του. Βέβαια, το «αρκετά» ήταν μια κουβέντα! Γιατί ο Νάσος είχε αρχίσει σιγά σιγά να κάνει τη ζωή που ονειρευόταν. Τα λεφτά που έπεφταν στο μερτικό του έφταναν για να κρατάει ένα διαμερισμάτκι στις παρυφές του Λυκαβηττού πληρώνοντας ένα τσουχτερό νοίκι, να ντύνεται με ακριβά ρούχα από τις βιτρίνες της Ακαδημίας, να παραγγέλνει μόνο ούισκι δώδεκα χρόνων και να ανοίγει κατά βούληση σαμπάνιες στα μπουζούκια της παραλίας ή στα καμπαρέ της πλατείας Συντάγματος, πάντα μαζί με το «γιατρό» που είχε γίνει σχεδόν αποκλειστική του παρέα. Ούτε σκέψη φυσικά δεν του περνούσε να βάλει λεφτά στην άκρη! Του ήταν αρκετό ένα μικρό κομπόδεμα που είχε φυλάξει για μια ώρα ανάγκης και τίποτα παραπάνω. Το μόνο που ήθελε τώρα ήταν να γλεντήσει τη ζωή του!

5

ΠΕΤΑΧΤΗΚΑΝ ΚΑΙ ΟΙ ΔΥΟ ξαφνιασμένοι όταν το μεγάλο σαλόνι λούστηκε στο φως. Ούτε που κατάλαβαν από πού είχε ξεφυτρώσει ο γέρος! Είχε έρθει αθόρυβα πίσω τους χωρίς να τον πάρουν χαμπάρι κι είχε πατήσει τους διακόπτες του τεράστιου πολυέλαιου που κρεμόταν από το ταβάνι. Πρέπει να είχε μπει στο σπίτι από την ίδια πόρτα που είχαν χρησιμοποιήσει κι εκείνοι, δηλαδή από τη μικρή πόρτα υπηρεσίας της κουζίνας που έβλεπε στην πίσω αυλή. Την είχαν διαρρήξει και την είχαν αφήσει ανοιχτή για το ενδεχόμενο μιας ξαφνικής φυγής, αν κάτι πήγαινε στραβά. Όπως ακριβώς τώρα!

Ο κηπουρός στεκόταν μπροστά τους με το βλέμμα γεμάτο θυμό. Περίεργο, αλλά δεν έδειχνε να φοβάται καθόλου!

Το βλέμμα του ταξίδεψε προς τον μεγάλο καναπέ στη ράχη του οποίου ήταν αραδιασμένοι όρθιοι οι πίνακες που είχαν κατεβάσει από τους τοίχους οι απρόσκλητοι βραδινοί επισκέπτες.

«Ποιοι είσαστε εσείς; Τι γυρεύετε εδώ;» έκανε βραχνά, μην μπορώντας να πιστέψει το θέαμα που αντίκριζαν τα μάτια του. Φυσικά δεν πήρε καμία απάντηση!

«Η αστυνομία θα είναι εδώ από στιγμή σε στιγμή!» φώναξε με φωνή που ξεχείλιζε από οργή.

Τα ίδια του τα λόγια του έδωσαν κουράγιο. Άρπαξε μια καρέκλα, τη σήκωσε μπροστά του σαν όπλο αλλά και σαν ασπίδα και προχώρησε απειλητικά καταπάνω τους.

«Αλήτες! Τομάρια!»

Οι λέξεις έβγαιναν σφυριχτά από τα σφιγμένα σαγόνια του και το μάτι του όλο και αγρίευε. Όρμησαν και οι δυο μαζί σαν συνεννοημένοι. Έπρεπε να τον σταματήσουν πριν αρχίσει να ουρλιάζει. Τα περί αστυνομίας μάλλον ήταν παραμύθια, αλλά οι φωνές του μπορεί να φτάνανε στα γειτονικά σπίτια και τότε όλη η δουλειά θα πήγαινε κατά διαόλου!

Ο γέρος αμύνθηκε με πείσμα και με δύναμη που τους ξάφνιασε. Πάλευε βουβά, λαχανιάζοντας, και από το ανοιχτό του στόμα του πετάγονταν σάλια. Όμως αντιστεκόταν και προσπαθούσε να ανταποδώσει με την καρέκλα τα χτυπήματα που έπεφταν βροχή στο κορμί του από τους δυο άντρες, που η ηλικία και των δυο μαζί δεν πλησίαζε καν τη δική του! Σε μια στιγμή ξέφυγε από τη λαβή τους και πισωπάτησε. Έχασε την ισορροπία του, παράτησε την καρέκλα και ταλαντεύτηκε κουνώντας τα χέρια του πάνω-κάτω, σαν φτερά που προσπαθούσαν μάταια να αρπαχτούν από τον αέρα. Τα πόδια του ξεκόλλησαν από τα σανίδια του πατώματος και πέφτοντας προς τα πίσω χτύπησε το κεφάλι του στη γωνία ενός χαμηλού μαρμαρίνου τραπέζιού μ' έναν ανατριχιαστικό κρότο. Μετά έσκασε στο πάτωμα κι έμεινε ακίνητος, με τα μάτια κλειστά και με μια γκριμάτσα πόνου παγωμένη στο πρόσωπό του.

«Τα φώτα!... Να σβήσουμε τα φώτα!» σφύριξε στον Κόνιαρη, αλλά εκείνος έμεινε να τον κοιτάζει σαν υπνωτισμένος! Όρμησε και κατέβασε το διακόπτη. Το μεγάλο δωμάτιο βουτήχτηκε πάλι στο σκοτάδι. Μόνο η φωτεινή δέσμη από το φακό του, που την ώρα της συμπλοκής είχε βρεθεί στο πάτωμα, φώτιζε τη σκηνή. Ένωθε μουδιασμένος σε όλο του το κορμί! Μέχρι τώρα δεν είχε χρειαστεί να χρησιμοποιη-

σουν βία. Ο Κόνιαρης είχε θέσει ως όρο από την αρχή ότι δε θα κουβαλούσαν όπλα στη δουλειά και θα απόφευγαν τη βία όσο ήταν δυνατόν. Του είχε εξηγήσει αυτό που ήξεραν όλοι όσοι ανακατεύονταν με τέτοιες δουλειές, δηλαδή ότι οι ποινές για κλοπή ήταν πολύ ελαφρότερες από τις ποινές για ένοπλη ληστεία!

«Άσε που το σίδερο από την τσέπη φτάνει στο χέρι χωρίς να το καταλάβεις, μετά κάνει “μπαμ”, πάλι χωρίς να το καταλάβεις, και μετά... Καλά ξεμπερδέματα! Άμα σε πιάσουν, έχεις και δεκαπέντε-είκοσι χρονάκια στα σίγουρα», είχε εξηγήσει ο Κόνιαρης με το ύφος του πεπειραμένου σε τέτοια ζητήματα!

Το τελευταίο αυτό επιχείρημα του Νάσου του είχε ακουστεί πολύ πειστικό κι έτσι τα όπλα είχαν αποκλειστεί. Και μέχρι τώρα είχαν σταθεί τυχεροί και δεν είχε χρειαστεί να χρησιμοποιήσουν βία στη δουλειά...

Όμως τώρα είχε γίνει! Το σώμα του γέρου κειτόταν ασάλευτο μπροστά τους. Ένωσε την καρδιά του να χτυπάει δυνατά. Το μούδιασμα της πρώτης στιγμής έδινε τώρα τη θέση του σ' ένα κύμα ζέστης που τον κατάκλυζε από το κεφάλι μέχρι τα δάχτυλα των ποδιών του. Ένωθε μια πρωτόγνωρη έξαψη! Είχε κι άλλοτε μπλεχτεί σε καβγάδες. Το ψιλογούσταρε να λύνει τις διαφορές του παίζοντας ξύλο. Όμως τούτο δω ήταν αλλιώς! Αυτό που είχε γίνει μόλις τώρα δεν έμοιαζε με τίποτε από τα προηγούμενα. Όταν ο γέρος τους αιφνιδίασε, εκείνος είχε νιώσει σαν άγριο ζώο που επιχείρησαν να το παγιδέψουν. Από καθαρό ένστικτο είχε ριχτεί στη μάχη για την επιβίωσή του, με νύχια και με δόντια. Δεν τον ένοιωζε καθόλου ότι αντίπαλός του ήταν ένας γέρος, αυτό ήταν ασήμαντη λεπτομέρεια! Εκείνο που μέτραγε ήταν ότι σε τούτη τη μάχη είχε νικήσει, και η νίκη τον έκανε ξαφνικά να νιώθει δυνατός, πολύ δυνατός. Έτοιμος για όλα!

Τον ξαναγύρισε στην πραγματικότητα ο Κόνιαρης.

«Τί στο διάολο κάνουμε τώρα;» τον ρώτησε ψιθυριστά, λες και υπήρχε πιθανότητα να μην έχει γίνει αντιληπτή η παρουσία τους, στην περίπτωση που μαζί με το γέρο είχε μπει και κάποιος άλλος στο σπίτι. Παρ' όλο που ο «γιατρός» θεωρητικά ήταν ο πιο έμπειρος από τους δυο τους, τώρα έδειχνε να τα 'χει χαμένα!

Πρέπει να πάρω την πρωτοβουλία! Τώρα!

Έσκυψε και ψηλάφισε το σφυγμό του γέρου στο πλάι του ζαρωμένου του λαιμού.

«Ζει!»

«Καλό είναι αυτό τώρα ή κακό;» απόρησε ο Κόνιαρης.

«Πρώτα μαζεύουμε τα πράγματα», έκανε κοφτά αντί για άλλη απάντηση. «Να μην πάει χαμένη όλη η δουλειά! Μετά βλέπουμε...»

«Και η αστυνομία; Ο γέρος είπε...» κόμπιασε ο άλλος.

«Κουταμάρες! Να μας φοβίσει ήθελε!» τον έκοψε ο Νάσος.

Κινήθηκαν γρήγορα κι άρχισαν να τακτοποιούν τους πίνακες που είχαν κατεβάσει από τους τοίχους σε μια μεγάλη πάνινη θήκη που είχαν φέρει μαζί τους γι' αυτόν το σκοπό. Προτού εμφανιστεί ο γέρος είχαν προλάβει να τους βγάλουν από τις κορνίζες τους, όπως έκαναν πάντοτε για να μεταφέρονται πιο εύκολα. Τους είχε απομείνει μόνο ο μεγάλος πίνακας που έδειχνε ένα παλιό λιμάνι με ιστιοφόρα. Το όνομα του ζωγράφου που τον υπέγραφε και το ποσό που είχε διαθέσει ο τωρινός του ιδιοκτήτης στη δημοπρασία που είχε γίνει από τον πιο γνωστό έμπορο τέχνης της Αθήνας σε αίθουσα του «Χίλτον» τρεις μήνες πριν, ήταν ο λόγος που τους είχε φέρει απόψε στη βίλα!

«Βολανάκης!» τους είχε εξηγήσει ο Κυριακού, δείχνοντάς τους τη φωτογραφία του πίνακα στον κατάλογο της δημοπρασίας. Το ίδιο τούς έκανε αν ήταν Βολανάκης ή κά-

ποιος άλλος -άκης όποιος είχε βάλει την υπογραφή του στο μουσαμά! Ο πίνακας άξιζε λεφτά, πολλά λεφτά, και αυτό τους έφτανε! Ο Κυριακού ήταν σίγουρος ότι δεν ήταν μόνο ο συγκεκριμένος πίνακας που έκανε τη δουλειά να αξίζει τον κόπο. Αν είχε μπει μαζί τους στη βίλα θα είχε νιώσει περήφανος γιατί δεν είχε πέσει καθόλου έξω! Στους τοίχους του αρχοντικού σπιτιού κρεμόταν ολόκληρη περιουσία! Οι δυο συνεργάτες δεν το ήξεραν ακόμα, αλλά στην πάνινη θήκη είχαν στοιβάξει πάνω από μισή ντουζίνα έργα Ελλήνων ζωγράφων πρώτης γραμμής: πίνακες που θα γίνονταν σίγουρα ανάρπαστοι στο Λονδίνο, ανάμεσα στους Έλληνες και τους Κύπριους πελάτες του κυκλώματος!

Επειδή ο συγκεκριμένος πίνακας ήταν πολύ μεγάλος, το σχέδιο ήταν να βγει επιτόπου ο μουσαμάς από το τελάρο του για να μπορέσει να μεταφερθεί. Για να γίνει αυτό, έπρεπε να τον βγάλουν από την κορνίζα και να ξεκαρφώσουν με προσοχή τα καρφιά που κρατούσαν τεζαρισμένο τον καμβά πάνω στο ξύλο. Τώρα όμως που το πράμα είχε «στραβώσει», τους έμενε μόνο η γρήγορη λύση! Ο Νάσος τράβηξε από την ιατρική τσάντα έναν κόφτη και τον βύθισε σε μια γωνιά της ζωγραφισμένης επιφάνειας, εκεί ακριβώς που τελείωνε το ξύλο της κορνίζας. Έσυρε τη λεπίδα κατά μήκος του ξύλου και ο μουσαμάς σκίστηκε μ' έναν ανατριχιαστικό ήχο.

Δυο-τρεις πόντοι λιγότερος Βολανάκης δε θα πείραζε κανέναν!

Εκείνη τη στιγμή ούρλιαξε η πρώτη σειρήνα! Ο διαπεραστικός ήχος ακούστηκε ακριβώς έξω από το σπίτι, μαζί με το τριζιμο από λάστιχα αυτοκινήτου που φρενάρισε απότομα. Μέσα από τις γρίλιες πέρασε μια αστραπή από ψυχρό γαλάζιο φως και μετά ακόμα μία, κι άλλη, κι άλλη! Στο ουρλιαχτό της πρώτης σειρήνας ήρθε τώρα να προστεθεί και δεύτερο.

Ο γέρος έλεγε αλήθεια!

Με κάποιο τρόπο, ίσως από τη συσκευή του τηλεφώνου που είχε πάρει το μάτι του στην κουζίνα, ο γέρος είχε ειδοποιήσει την αστυνομία, προτού αποφασίσει να κάνει την κουταμάρα που τον είχε στείλει να κείτεται τώρα αναίσθητος στα σανίδια του παρκέ.

Τους είχαν πιάσει; Αυτό ήταν; Τελείωσε; Όχι! Όχι ακόμα!

Το παγιδευμένο θηρίο αναδούτηκε πάλι μέσα του. Έπρεπε τουλάχιστον να προσπαθήσουν!

«Χωριζόμαστε! Ο καθένας για πάρτη του. Όποιος πιαστεί, τάφος!» έκανε χαμηλόφωνα στο «γιατρό» που έμοιαζε να τα 'χει χαμένα. Τον είδε που έμενε ακίνητος κι αναποφάσιστος κι αναγκάστηκε να τον σπρώξει προς την πόρτα. Ο άλλος, σαν μηχανή που πήρε επιτέλους μπροστά, έτρεξε και βγήκε στο χολ. Πήρε την κατεύθυνση απ' όπου είχαν έρθει και χάθηκε στο σκοτάδι του διαδρόμου που οδηγούσε προς την κουζίνα.

Έμεινε μόνος του. Έπρεπε να σκεφτεί γρήγορα. Τι θα έκαναν οι μπάτσοι; Θα επιχειρούσαν να μπουν ή θα περίμεναν ενισχύσεις; Έπρεπε να προσπαθήσει να βγει προτού περικυκλώσουν το σπίτι.

Μακάρι να 'καναν τη βλακεία και να 'μπαιναν τώρα!

Είχαν ακουστεί δύο σειρήνες, άρα δύο περιπολικά. Τέσσερα άτομα, το πολύ έξι. Αν έμπαιναν κάποιοι μέσα, οι υπόλοιποι δεν έφταναν να φυλάξουν το σπίτι από παντού.

Πλησίασε στην μπαλκονόπορτα και προσπάθησε να δει μέσα από τις γρίλιες. Η καγκελόπορτα του κήπου ήταν ορθάνοιχτη και τα φώτα του πρώτου περιπολικού έλουζαν το χαλικόστρωτο δρομάκι που οδηγούσε προς το σπίτι, κάνοντας τη νύχτα μέρα! Τρεις μαύρες σιλουέτες κινούνταν τώρα μέσα στη φωτεινή δέσμη και πλησίαζαν στο κτίριο, οι δύο κατευθύνονταν ήδη προς την κύρια είσοδο. Ήταν

σχεδόν απέναντί του, σε απόσταση λίγων μέτρων. Ασυναίσθητα κράτησε την ανάσα του. Βλακεία! σκέφτηκε την ίδια στιγμή κι έβγαλε με δύναμη τον αέρα από τα πνευμόνια του προσπαθώντας να χαλαρώσει.

Δεν είναι δυνατό να μ' ακούσουν!

Η τρίτη σκιά είχε στρίψει και κατευθυνόταν προς το πίσω μέρος της αυλής, προς την πόρτα που είχαν παραβιάσει.

Είχε προλάβει άραγε να βγει ο «γιατρός»;

Πισωπάτησε ήσυχα. Μάζεψε γρήγορα τη λεπίδα που είχε παρατήσει στον καναπέ, δίπλα από τον μισοκομμένο πίνακα, κι έσβησε το φακό που είχε μείνει αναμμένος πάνω στο τραπεζάκι, δίπλα από τον ασάλευτο ηλικιωμένο άντρα. Έχωσε τα εργαλεία στην ιατρική τσάντα, την έσφιξε στην αγκαλιά του και κατευθύνθηκε προς το χολ. Έξω από την κεντρική είσοδο ακούστηκαν κοφτές κουβέντες. Κάποιος δοκίμαζε να ανοίξει τη βαριά πόρτα σπρώχνοντας με δύναμη. Γύρισε προς την ξύλινη σκάλα. Μπορεί να ήταν η τελευταία του ευκαιρία! Ανέβηκε γρήγορα πατώντας άκρη άκρη στα σκαλοπάτια γιατί από πείρα ήξερε ότι με αυτό τον τρόπο το ξύλο δε θα έτριζε. Βρέθηκε στο πάνω πάτωμα. Ένας μακρύς διάδρομος με πόρτες στη σειρά. Κινήθηκε προς το βάθος του διαδρόμου προσπαθώντας να προσανατολιστεί. Τα μάτια του είχαν συνηθίσει πια στο σκοτάδι. Διάλεξε την τελευταία πόρτα στ' αριστερά του, την άνοιξε και μπήκε. Δεν μπορούσε να διακρίνει λεπτομέρειες από το δωμάτιο, όμως είδε καθαρά την μπαλκονόπορτα απέναντί του. Ήταν κλειστή, αλλά το φως έμπαινε αμυδρά από τις χαραμάδες στα ξύλινα παντζούρια. Την ίδια στιγμή από κάτω ακούστηκαν δυνατές φωνές, ποδοβολητά και θόρυβος από γυαλικά που έσπαζαν!

Οχ! Τον στρίμωξαν το «γιατρό»!

Ο χρόνος του τελείωνε! Άνοιξε την μπαλκονόπορτα και βγήκε στο μικρό μπαλκόνι. Αντίκρισε το πίσω μέρος του

κήπου, αλλά στην αντίθετη πλευρά από εκείνη που έβλεπε η πόρτα της κουζίνας. Από κάτω ακούγονταν ακόμα οι φωνές και η φασαρία, αλλά από δω που στεκόταν δεν μπορούσε να δει τίποτα.

Αν όμως δεν τους έβλεπε, δεν τον έβλεπαν ούτε εκείνοι!

Δε θα μπορούσαν να τον δουν ούτε από το μπροστινό μέρος της αυλής γιατί λίγα μέτρα πιο μπροστά ο τοίχος του σπιτιού σχημάτιζε μια αρκετά μεγάλη προεξοχή που απομόνωνε αυτή την πλευρά του κήπου.

Κοίταζε κάτω. Η απόσταση από το έδαφος θα ήταν τουλάχιστον πέντε μέτρα.

Άξιζε να δοκιμάσει να πηδήσει.

Αν όμως προσγειωνόταν ανώμαλα και τραυματιζόταν, τότε θα τελείωναν όλα! Θα αναγκαζόταν να καθηλωθεί σαν λαβωμένο ζώο και να περιμένει τους κυνηγούς του...

Και μόνο η σκέψη τού έφερε ναυτία. Μια επιλογή τού έμενε και δεν το σκέφτηκε περισσότερο. Έσφιξε ανάμεσα στα δόντια του το χερούλι της τσάντας και δρασκελίσε τα χαμηλά κάγκελα. Τα χέρια του ψηλάφισαν στα τυφλά μέσα στα φυλλώματα κι αρπάχτηκαν γερά από τον κορμό της τεράστιας μπουκαμβίλιας που περνώντας δίπλα από το μπαλκόνι συνέχιζε την αναρρίχσή της μέχρι τη σκεπή του σπιτιού.

Άφησε το σώμα του να κρεμαστεί. Ακόμη κι αν το φυτό δεν μπορούσε να κρατήσει το βάρος του, σίγουρα η πτώση του θα ήταν πολύ πιο αργή και μαλακή. Όμως ο κορμός, που με τα χρόνια είχε γίνει χοντρός σαν δέντρο, άντεξε! Το σώμα του γλίστρησε σχεδόν ομαλά προς τα κάτω παρασέρνοντας κλαδάκια και φύλλα και την επόμενη στιγμή τα πόδια του πάτησαν στο έδαφος.

Έτριψε τις φλογισμένες παλάμες του κοιτάζοντας ολόγυρα. Δε φαινόταν κανένας. Έτρεξε στο χαμηλό μαντρότοιχο που περιτριγύριζε τον κήπο. Πάνω από το πέτρινο πεζούλι

υψώνονταν σιδερένια κάγκελα που κατέληγαν σε λόγχες. Σκαρφάλωσε και πέρασε πάνω από τα κάγκελα. Με την τσάντα αγκαλιά, οι κινήσεις του ήταν δύσκολες, αλλά ένα πείσμα τον έσπρωχνε να μην αφήσει πίσω τα εργαλεία τους! Κρεμάστηκε από την εξωτερική πλευρά και σε ελάχιστα δευτερόλεπτα απομακρυνόταν από το σπίτι. Τα πόδια του ήθελαν να τρέξουν με όση δύναμη είχαν, αλλά το μυαλό του νικώντας την παρόρμησή τους τα ανάγκασε να περπατήσουν ήρεμα. Μέχρι να φτάσει στην πρώτη γωνία ένιωθε μια παγωμένη πνοή στο σβέρκο του. Περίμενε από στιγμή σε στιγμή να ακούσει πίσω του φωνές, τους μπάτσους να τρέχουν στο κατόπι του. Τίποτα! Μόλις έστριψε στη γωνία το 'βαλε στα πόδια.

Τράβηξε αντίθετα από εκεί που είχαν παρκάρει το αυτοκίνητο. Ήταν κανόνας που τον είχαν συμφωνήσει από πριν με το «γιατρό», ακριβώς για τέτοια περίπτωση. Μετά από μερικές εκατοντάδες μέτρα κι αφού είχε στρίψει και ξαναστρίψει σε σκοτεινά κι απόμερα δρομάκια με βίλες που περιτριγυρίζονταν από κήπους με ψηλούς μαντρότοιχους, βγήκε σε φαρδύτερους και πιο καλοφωτισμένους δρόμους. Δεν πήγαινε στην τύχη. Τις μέρες που παρακολουθούσαν το σπίτι, όταν τελείωνε τη βάρδια του περπατούσε κάμποση ώρα στους γύρω δρόμους καταγράφοντας στο μυαλό του τα πάντα. Σχεδίαζε το πιο κατάλληλο δρομολόγιο για την ενδεχόμενη διαφυγή, για να είναι προετοιμασμένος αν το έφερναν οι περιστάσεις. Και νά που οι περιστάσεις το είχαν φέρει! Τώρα, παρά την απογοήτευση που ένιωθε αφού όλα είχαν πάει κατά διαόλου, βαθιά μέσα του αισθανόταν ικανοποιημένος από τον εαυτό του. Δεν τα είχε παρατήσει, δεν τον είχαν νικήσει! Είχε παλέψει και ήταν πολύ κοντά στο να τα καταφέρει να ξεφύγει, τουλάχιστον για την ώρα. Δε θα τον έβαζε κανένας στο χέρι έτσι εύκολα!

Επιτέλους είδε μπροστά του τα φώτα του σταθμού. Έβγαλε εισιτήριο με το κεφάλι σκυφτό, αποφεύγοντας το βλέμμα του άντρα πίσω από το γκισέ. Βγήκε στην αποβάθρα και χώθηκε στο τελευταίο βαγόνι του τρένου που περίμενε με αναμμένα τα φώτα. Κάθισε με την πλάτη στραμμένη στους μετρημένους στα δάχτυλα επιβάτες. Όσο πιο λίγοι τον πρόσεχαν, τόσο λιγότερα θα ήταν και τα ίχνη που άφηνε πίσω του. Έπειτα οι πόρτες έκλεισαν και το τρένο ξεκίνησε για το Μαρούσι.